

Ajuntaments

El PSUC de Tarragona es pronuncia sobre l'aigua

El PSUC de Tarragona ha tramès un comunicat a la premsa on diu que el problema de l'aigua a Tarragona té el seu origen en els interessos del capital monopolista de l'Estat i en la gestió d'aquests interessos portada a terme pels últims governs franquistes, en la seva política desenvolupista industrial. Les conseqüències d'aquesta política ha portat a un esgotament dels recursos hidràulics de Tarragona, ja que les indústries porten un pla d'extraccions sense cap mena de control i el volum d'extraccions és més gran que el de les aportacions, i el déficit existent és a costa de les reserves del subsòl.

El comunicat continua dient que el PSUC de Tarragona està en contra de la privatització dels serveis públics i dels mètodes pels quals es va atorgar la concessió, però considera que el fet que la distribució d'aigües a la nostra ciutat estigui a càrrec d'una empresa privada, és ara com ara, un problema secundari comparat amb la falta de recursos hidràulics i la salinització del Camp de Tarragona. Per tot això el PSUC considera un error la campanya «no pagueu l'aigua», ja que s'hi barregen la qualitat i la quantitat amb la concessió de distribució que res no hi té a veure, i que, a fi de comptes, això aniria en contra de l'actual ajuntament, el qual amb els pressupostos de l'hisenda municipal, hauria de pagar a l'empresa distribuïdora les quantitats que aquesta deixés de percebre.

Per tant, el PSUC entén que la solució a curt termini passa per: a) Captació de nous cabals subterranis, allunyats de la zona salinitzada, en col·laboració amb altres organismes com l'Institut Geològic i Miner, la Comissió de Defensa de les Aigües, etc. b) Construcció de l'assut i una estació depuradora per a no perdre la concessió de les aigües superficials del riu Francolí. c) Iniciar conversacions amb la resta de sectors afectats, cara a una solució racional conjunta, sobre temes com el canvi de cabal, tractament d'aigües residuals, etc. d) Informació i participació dels ciutadans i de llurs organismes representatius en les qüestions relacionades amb el problema. e) Estudi de les possibilitats legals i el cost econòmic que suportaria el rescat de la concessió de la distribució d'aigües per a prendre en el seu moment la solució més convenient.»

Montserrat Palau

Programa d'esports a Castellbisbal

L'Associació de Veïns de Castellbisbal (Vallès Occidental) ha posat en pràctica un programa dedicat a l'esport i ha fet públic que tothom qui vulgui podrà practicar al camp d'esports del poble gimnàstica i footing, amb la col·laboració d'un monitor.

D'altra banda, amb el lema «tots els nens haurien de saber nedar», l'ajuntament de Castellbisbal ha patrocinat enguany la campanya de natació escolar.

Urbanisme

Es venen parcel·les il·legals a Caldes de Malavella

A Caldes de Malavella (la Selva) les urbanitzacions il·legals són a l'ordre del dia i els seus responsables cometen tota mena de delictes per embaïllar possibles compradors, fins i tot involucrant-hi estaments totalment al marge, i fins i tot en contra, d'aquestes urbanitzacions.

A hores d'ara hi ha a Caldes de Malavella dotze urbanitzacions il·legals, i concretament en una d'elles, anomenada Rústega Santa Sacalina, s'organitzen actes que hom pot considerar de pirateria, informa el nostre comunicant de Caldes. El sistema que aquesta urbanització fa servir per a vendre parcel·les consisteix a trucar a gent de Barcelona i dir-los que els ha tocat un viatge per la Costa Brava. El dia convingut els hi donen els diners, els conviden a dinar i, un cop beu els fan firmar i pagar

La participació ciutadana regulada a Sabadell

El darrer ple de l'ajuntament de Sabadell aprovà un conjunt de quatre dictàmens pels quals es regulen aspectes que fan referència a la participació ciutadana en les tasques municipals.

Aquests dictàmens foren aprovats amb els vots en contra dels regidors de C i U i de Centristes de Catalunya-UCD, després que el secretari de la corporació hagués fet advertiment de la possible il·legalitat dels dictàmens que comptaven amb el suport dels regidors comunistes i socialistes.

La qüestió polèmica de la participació ciutadana en les tasques municipals fou aprovada en el ple de dimecres a la tarda de l'ajuntament de Sabadell. Per tercera vegada consecutiva aquesta qüestió aparegué en l'ordre del dia del ple si bé és cert que en aquesta ocasió ho feia a través de quatre dictàmens diferents que regulaven determinats aspectes de la futura participació dels ciutadans en qüestions municipals. Gràcies a l'acord polític que sobre el tema havien assolit comunistes i socialistes —que en conjunt són majoria absoluta en el consistori— es pogueren aprovar aquests quatre dictàmens malgrat l'oposició dels regidors de C i U i dels de Centristes de Catalunya-UCD. Cal destacar també que el secretari de la corporació —el senyor Càmpora— féu advertiment als regidors de la possible il·legalitat dels acords que s'anaven a prendre d'acord amb determinats aspectes que sobrepassaven, segons l'informe elaborat, les atribucions municipals.

L'oposició dels regidors de C i U a l'aprovació dels dictàmens es basava en «una sèrie de deficiències en l'ordre jurídic, polític i tècnic», com manifestà el portaveu de la coalició; els regidors centristes digueren que el seu vot també cauria en contra dels dictàmens ja que si s'adoptava l'acord s'inclouria en defectes de legalitat i que «l'ajuntament ha de complir tasques administratives i no polítiques», com destacà Pere Alavedra. Malgrat aquestes consideracions, comunistes i socialistes coincidiren a destacar que calia forçar l'actual legalitat com «únic camí per fer possible el govern de la nostra ciutat». Posteriorment es passà a la votació dels quatre dictàmens que gràcies al vot de socialistes i comunistes foren aprovats.

Cal dir que el debat d'aquest tema fou llarg i tens i que hi abundaren, a més, crítiques més o menys soterrades a la tasca de diversos grups de regidors, en especial dels de Convergència i Unió contra el comunista, i aquest i el socialista contra Convergència i Unió.

Canvi de noms de carrers

El ple aprovà també el canvi de determinats noms de carrers de la ciutat, precisament, aquells que fins ara havien estat a informació pública. Amb aquest nou bloc de canvis aprovat ja són trenta-cinc els carrers que han canviat de nom a Sabadell des que el consistori es féu càrrec de l'administració local. Els canvis aprovats en el darrer ple es concreten en: Ramiro de Maeztu per Mare de les

Agües; Santa Maria de la Cabeza per Jovellanos; Sargento Estivill per Marià Huguet; Eugenio Bahar per can Bordoll; Samenof per Clavé; Nuestra Señora de las Nieves per Mare de Déu de les Neus; avenida del Ejército Español per Onze de Setembre; Cardenal Gomà per carrer d'en Font; Sardà i Salvany per carrer de la Rosa; Archiprestal per carrer Carnisseria; padre Joaquín per carrer Migdia; Bèlgica per Jardí; Martín Díaz per Layret; Simancas per Mas Canals; Verge de Montserrat per Guerriller Alsina; plaza Navarra per plaça Sant Joan; Alto de León per Bellapart i Zumalacárregui per Espirall.

Altres qüestions indubtablement interessants tractades en el darrer ple de la corporació sabadellenca foren la d'un ajut al Front Sandinista d'Alliberament Nacional de Nicaragua, la petició d'ajut de l'IRESO per a la creació de tres nous mercats d'abastament de la ciutat i obres de millora de l'escorxador municipal. A més Ferrer informà d'una recent reunió de batlles del Vallès Occidental celebrada fa pocs dies per tractar aspectes relacionats amb la possible creació d'una mancomunitat comarcal. Aquest tema fou també polèmic i enfrontà les opinions de socialistes i comunistes amb les de CDC.

Joan Brunet

El nou pla d'urbanisme d'Igualada fou acceptat

El pla intermunicipal d'urbanisme, la participació ciutadana i els afers econòmics foren els punts principals del darrer ple municipal del consistori d'Igualada (Anoia.)

A proposta de la comissió informativa d'urbanisme, la corporació municipal acceptà les condicions per a la redacció conjunta del pla intermunicipal d'Igualada, Santa Margarida de Montbui, Vilanova del Camí, Jorba i Odena. Amb tot, el ponent d'Urbanisme, Salvador Pelfort (PSC) suggerí al consistori que aquesta acceptació anés acompanyada d'una petició a la direcció general d'Urbanisme de la Generalitat en el sentit que s'assegurés en tot moment el seguiment i els contactes entre l'equip redactor del pla i els diversos municipis afectats, així com la proposta que s'elabori prèviament un inventari de tots els elements arquitectònics i urbanístics que haurien d'ésser objecte d'una protecció especial.

A continuació, i a proposta del grup municipal socialista, el ple aprovà una moció per la qual el nou consistori democràtic es fa solidari de totes les gestions i iniciatives que, abans del seu mandat, s'han dut a terme a Igualada en defensa de la continuïtat i la modernització de la línia de ferrocarril Igualada-Martorell que, com és sabut, havia estat amenaçada de desaparició. Aquest acord serà elevat a la direcció general de Transports de la Generalitat, departament de qui depèn avui el futur del carrilet.

Joan Blanquer

Alcaldesses (9)

Marcel·la Camps, d'Olivella, quasi ha heretat el càrrec

Que ja vénen els autocars!
I els nens s'emmarcaraven una mica més, feien cara de circumstàncies i seien, tots desmenjats, a la pujada de l'església. Quan arribaven els turistes, allargaven les manetes i aquests picaven com a babaus. La representació havia estat un èxit. El mossèn s'enfadava amb la mainada, però ells hi tornaven cada cop que els tour-operators de Sitges i de Vilanova portaven els seus clients a fer una tomb turística per l'interior del país. Aquestes passejades consistien a visitar el Museu del Vi de Vilafranca i un poble «típic», i amanir-ho amb xarel·lo. Els nens col·laboraven inconscientment amb el muntatge turístic.

Marcel·la Camps, l'actual alcaldessa d'Olivella, (el Serral), el poble on portaven els turistes, riu tot explicant la història. És una noia jove i ben plantada, amb els ulls verds, elegant i molt tímida.

Olivella és un municipi del Garraf que té un terme municipal immens i només setanta-dos habitants a l'hivern. A l'estiu, però la xifra es multiplica per deu. En el poble, s'hi estan bastint sis urbanitzacions i hi ha molts problemes. La gent ve d'arreu i en quantitat.

Marcel·la Camps va néixer a Olivella aviat fara vint-i-set anys. Aleshores en el poble encara ho hi havia llum. I es pot dir que, el càrrec, gairebé l'ha heretat. El besavi, l'avi, el seu pare, ja foren alcaldes d'Olivella, i ara ella ho és per elecció popular.

—Aquí vam formar una única candidatura de cinc persones: tres dones i dos homes. Les altres tres dones són la mestra i una noia de divuit anys. Tots som independents i busquem al bé del poble. No ens agrada la política. A mi particularment ni m'interessa ni hi eníenc. De la llista, jo vaig ésser la més votada, i això va ésser molt bonic, perquè, en certa manera volia dir que estaven contents de la gestió del meu pare, que ha estat l'últim alcalde. Si no fos així, tampoc, no m'haurien votat a mi.

—Quin partit vas votar a les legislatives?

—No, això és secret, oi? Soc bastant apolítica. M'agraden coses de tots els partits. El que busco és el bé del poble i, fora d'això, vull deixar-ho tot a part, ja sé que no és possible, però no sé...

«El temps passa aquí més lentament»

La Marcel·la va estudiar primer al poble, i després a Barcelona i a Vilanova. És enginyer tècnic químic i treballa en el departament de control de qualitat d'una fàbrica de detergents.

—Els anys d'infància aquí a Olivella van ésser molt feliços. Els nens del poble en aquella època érem una mica... no sé com dir-ho, corriem sempre per la muntanya i ens fèiem els nostres refugis. Encara sembla que els vegi. Són coses que recordaré sempre.

El pare de la Marcel·la és comerciant en fusta, compra i ven boscos. Tenen terrenys i la vinya. Ella és la més gran de sis germans, tres nois i tres noies. I és soltera.

—Les relacions de la gent en un poble tan petit com aquests no acostumen a ésser gaire bones. Hi ha baralles, com en una família. Tot plegat té, però, avantatges i desavantatges. Tothom et coneix i quan tens un proble-

ma et pots refiar de qualsevol, i quan es tracta de fer un favor, tothom t'ajuda. Jo m'estimo molt la gent del poble i tothom m'estima molt a mi. El temps aquí passa més lentament, és com si fos més llarg.

—I no has sentit mai la temptació de Barcelona?

—No m'agradaria pas viure a Barcelona. La ciutat està bé per a anar al teatre, per a comprar, però res més. Hi ha massa gent i massa cotxes. M'agrada estar aquí.

«Ésser jutge és el més difícil del món»

L'únic a remor que arriba fins a l'antiga cuina de Can Caçador, el casal pairal de la Marcel·la, és el del rellotge de la torre de l'església. I es flaira la sentor estimulant d'un forç d'allis.

—El que més m'agrada és viatjar. Però potser aquest estiu m'hauré de quedar aquí perquè hi ha tants problemes i sobretot quan vénen els estiuejants...

—Si no haguessis estudiat per a enginyer tècnic químic, què t'hauria agradat ésser?

—No ho sé. Ni ho recordo. La meua feina m'agrada molt. Fa cinc anys que treballo a la mateixa empresa i quan fem assaigs m'agrada d'allò més. També m'agrada molt la muntanya i algun cop vaig pensar a estudiar per enginyer agrònom.

—Et consideres una dona feminista?

—Què vol dir feminista? M'agrada molt ser dona. Algunes dones molt feministes volen ésser com els homes i fan els seus mateixos gestos. Jo no tinc res a envejar a un home. Hi ha coses que la dona no pot fer i n'hi ha que poden fer tots dos.

En un ambient tan rural, la Marcel·la sembla talment una nina sortida de la capsa. Va abillada, pentinada i calçada com per anar en una festa.

—El més empipador del càrrec és que vingui gent amb problemes que no els pots resoldre. Ésser jutge és el més difícil del món.

Maria Favà